

kunne idømmes, jeg ved ikke, om det er indtil 2 000 Kr. Bøde i den Anledning? Det bliver vist i saa Fald vanskeligt at faa Folk til at sidde i Bestyrelsen af Banker. Lette Pligtforsømmelser, ogsaa fra Revisorers Side, for Eksempel hvis det er foreskrevet, at de skal revidere hver Maanedag, og de en Gang lader en Revision glide over, og lignende Ting finder jeg ikke, det vilde være rigtigt at give Anledning til at hænge sig i. Jeg tror, at Lovforslagets Ordlyd er at foretrække.

Dermed tror jeg at have nævnt de mindre væsentlige Ændringsforslag, som er stillede af Mindretal. Tilbage staar Ændringsforslag Nr. 5, som vedrører den Kassebeholdning eller dens Ækvivalent, som en Bank skal være forpligtet til at have. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) afmaalede et meget farverigt og alarmerende Billede af de Forhold, som fremkommer under en Pengekrise. Den kunstneriske Værdi af dette Billede skal jeg ikke underkende, men jeg kan ikke anerkende, at de Kommentarer, som ledsager Billedet, er ganske træffende. De Ulykker, som kan ske for Samfundet ved en alvorlig, indgribende Pengekrise, er velkendte, dem har man haft mange Eksempler paa, ogsaa før 1907. Jeg har intet imod fuldt ud at underskrive Berettigelsen af det Krav, at de store, indflydelsesrige Pengeinstitutter i et Land skal være funderede og ledede saaledes, at de kan ventes at være i Stand til at staa en Krise igennem, imødegaa de vanskelige og farlige Forhold, som da kommer til at foreligge. Spørgsmaalet er: Hvor langt kan man praktisk taget gaa med sit Krav i saa Henseende? Naar det ærede Medlem siger, at det, som her er fordret i Henseende til Kassebeholdning eller lignende likvide Midler, er ganske utilstrækkeligt — han bruger saa stærke Udtryk som at sige, at det er at „føre Befolkningen bag Lyset“ at nøjes med at stille et saadant Krav, at det er at „slappe Fordringerne“ i Stedet for, at man burde fuldkommen betrygge Bankernes Likviditet —, saa kan jeg ikke andet end spørge mig selv: Ja, men hvilken fundamental Forskel er der egentlig mellem det, som Lovforslaget indeholder, og det, som det ærede Medlem foreslaar? Der er i begge Tilfælde ikke krævet, at der skal ligge netop kontante Penge for saa og saa meget. Enten skal der være kontante Penge — og dertil henregnes Nationalbanksedler, hvilke vel at mærke i øvrigt slet ikke er Kontanter, men et paa Anfordring betal-

bart Krav paa Nationalbanken — eller i det ene Tilfælde, efter Lovforslagets Ord, „sikre, let sælgelige, ubelaante Kreditmidler og andre Værdipapirer“, i det andet Tilfælde, efter det ærede Medlems Ord, „paa Anfordring betalbare Fordringer paa Nationalbanken eller solide, af Bankinspektøren godkendte, udenlandske Banker“. Forskellen ligger alene i disse saaledes benyttede Udtryk; i begge Tilfælde er Fordringen begrænset til 15 pCt. Hvis det ærede Medlem krævede, at der skulde være 50 pCt. eller 90 pCt. til Stede, kunde der have været Tale om en fundamental Forskel; men det Beløb, han kræver, er det samme, som hvad Lovforslaget kræver; det er kun Arten eller snarere Betegnelsen af de Kreditmidler, der skal kunne tjene til Sikkerhed, der er forskellig. Det lidt vage, ubestemte Udtryk, som er benyttet i Lovforslaget, „Kreditmidler“, er brugt med Forsæt for at kunne omfatte enhver Art af Tilgodehavender uden Hensyn til deres Art, naar de kun fyldestgør den Fordring at være sikre, let sælgelige og ubelaante. Deraf følger først og fremmest, at der ind under dette Begreb hører alt, hvad der hedder udenlandsk Valuta, og derunder ogsaa Tilgodehavender paa udenlandske Banker. Det er selvfølgelig, at i det Tilfælde, at der i en Hast skal kunne rejses Penge, er der intet, der er saa bekvemt og nyttigt at have i sin Besiddelse som Krav paa Udlandet, som hurtigt kan omsættes. Men hvor skal man omsætte dem? Det ærede Medlem siger, at saaledes som Lovforslaget er affattet, bliver det Nationalbanken, der skal trække Hovedlæsset; i Tilfælde af en Krise er det Nationalbanken, som maa bære hele Byrden. Utvivlsomt for en stor Del rigtigt! Men saaledes er det i ethvert Land. Det ærede Medlem kan ganske sikkert ikke være i Tvivl om, at overalt, hvor der er en central Seddelbank, er det den, der i sidste Instans maa træde til, naar de allerstørste Vanskeligheder opstaar. Lad os tage vore Hovedbanker, Privatbanken, Landmandsbanken o. s. v. Om de ligger inde med nok saa mange Fordringer paa Udlandet, men skal bruge Pengene i Dag, hvorledes faar de dem saa hjem og under hvilken Skikkelse? De kan ikke lave Penge paa anden Maade end ved at gaa op i Nationalbanken med deres Fordringer og faa dem vekslet med en Bunke Nationalbanksedler eller faa Beløbet indsat paa deres Konto der, som de kan trække paa og faa Sedler udbetalt. Det har ikke været min Tanke, saaledes som den ærede Ord-